

# ZGODNJA DANICA.

## KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 8 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide «Danica» dan poprej.

Tečaj L.

V Ljubljani, 5. novembra 1897.

List 44.

### Vera tolaži le z nebesi.

Ta neumna in brezmiselna beseda sliši se današnje dni prav pogostokrat iz ust onih, ki bi radi videli, da bi vere ne bilo. Zlasti so pa to socijalni demokratje, ki hočejo imeti nebesa že tu na zemlji in jih svojim pristašem tudi obetajo. In tisoči ponavljajo za svojimi voditelji: „Od vere nimam nič, ko me samo z nebesi tolaži.“

Res je, sv. vera vzdiguje naše oči pred vsem kvišku; nebesa obljubuje vsem onim, ki tukaj Gospoda zvesto služijo. Kako veliko plačilo za kratek čas trpljenja in boja! V nebesih uživajo zveličani večno veselje, za vedno so rešeni vsega, kar imenujemo hudo, in vedno gledajo Boga, največjo dobroto samo. Za verno srce pa ne more biti večje spodbude, kakor pogled v nebesa. Milijone ljudi bi lahko našli, ktere je samo misel na nebesa vzdrževala v trpljenju in delovanju, milijone bi našli, ki so govorili kakor prva usmiljenka v Severni Ameriki: „Ne gledam niti naprej, niti nazaj, ampak le na kvišku.“ Vsi ti so tako mislili kakor stanovalci neke hiše v Kolinu; ta hiša je imela na sprednji strani orla držečega v krempljih trak z napisom: „Nebesa in nič drugega.“

Iz tega pa še nikakor ne sledi, da vera ne skrbi za telo, za telesne potrebe človekove. Belgijski katoličani imeli so nedavno shod in tu si sestavili svoj program glede družabnih razmer in zahtev; prvi stavek se je glasil: „Vera je družbi potrebna. Najbolj uspešno zajamči pravice vsakega posamnika in je najmočnejši vir njegovega blagostanja.“ — Brez vere družba niti ob-

stajati ne more. Kako pa skrbi vera tudi za telo in telesne potrebe?

Vera varuje življenje. Življenje je prvo in največje človekovo telesno dobro, podlaga vsemu drugemu, zato najdražje. Vse damo, samo da si ohranimo življenje. A kdo je varuje? Vera. Takoj na petem mestu stoji zapoved Božja: „Ne ubijaj!“ Vsak umor iz sovraštva, zavisti, maščevanja, vsak umor, doraslega ali nedoraslega, starega ali mladega človeka je nedovoljen. Tudi samomor ni dovoljen. Kako zelo čuva cerkev življenje ljudi, razvidi se iz kazni, s katerimi kaznuje umor: Kdor koga umori, sme in more ga le škof odvezati; kdor se sam umori, zabrani se mu cerkveni pokop v posvečeni zemlji. Kako varno bi bilo vsako človeško življenje, ko bi vsi živeli in delali po zapovedih sv. vere! Brez skrbi bi lahko hodili okrog po noči in po dnevu, sami in z drugimi, a sedaj si včasih človek skoraj ne upa n. pr. v železničnem vozu zaspiti, boje se, da ga kdo ne okrade. Tudi vladarjem in mogočnejšem ne trebalo bi se bati morilnega orožja raznih morilcev, tako pa vsako leto tega ali onega spravi v grob krogla ali bodalo ali bomba ničvrednih ljudi.

Vera varuje zdravje. „Da sem le zdrav, potem bo pa že,“ pravi marsikdo. Za življenjem je pač zdravje najdražje na svetu. In tudi zdravju je skrbna čuvarica sv. vera. Mnogo bolezni izvira iz nezmernosti. Nezmernost v jedi je že marsikoga spravila v prezgodnji grob. Nasprotni pa je dognano, da trapisti, ki živijo ob pičli in uborni hrani, dosežejo razmerno najvišjo starost. Še več kakor v morju, utopilo se jih je v vinu, pravi prislovica in resnično je to.

Samo jeden primer. V petnajsterih večjih krajih Švice umrlo je od 1. januarja pa do 31. marca l. 1891. 895 odrastelih mož. Vsaki deseti mož pa je ali posredno ali neposredno podlegel pijači, nesrečnemu žganju. Na Angleškem računajo vsako leto 52.000 slučajev smrti valed žganja in žganih pijač. Zato ukazuje in vелеva vera zmernost v jedi in pijači, nezmernost je greh, če je velika, tudi smrten greh. Da se pa tem ložje varuje nezmernosti, cerkev vedno pridiguje zatajevanje in mrtvinčenje, post v vsem. Cerkev tudi svari pred nečistim življenjem, ki je žali Bog le prepogosto vzrok mnogim in najgršim boleznim. Ti bolniki, ki gnjujejo in razširjajo grozen smrad, ločeni so od drugih. V Milanu na Laškem rekel je neki tak bolnik: „Strast je zapisana na mojem telesu, vsakdo lahko bere.“ Zato pa cerkev svari in opominja, prosi in žuga, da se ne udajmo nečistosti, ki razjeda poleg duha tudi telo in kvari zdravje. Tako skrbi vera za zdravje.

Vera varuje tudi lepoto. Človek obstaja iz duše in telesa, ki sta med seboj v vedni, najtesnejši zvezi. Telo upliva na dušo, duša na telo. Krepost in pregreha godita se v duši, pa se tudi poznata na telesu, kakor človeška stopinja v mokri travi ali pa v pesku. Ošabnost, skopost, jeza, sovraštvo, zlasti pa nečistost, vtisnejo človeku tudi na zunaj svoj grdi pečat, nasproti pa podeljujejo ponižnost, skromnost, krotkost in čistost obrazu nekaj prav posebnost prikupljivega. „V očeh čistega,“ pravi Vianney, „vidi se odkritosrčnost in dostojnost, ki človeka preseneči in omami. V očeh nečistega kaže se pa strašen, prikrit ogenj. Satan se vsede v njegove oči, da tudi druge k slabemu zapeljuje in k padcu pripravlja.“ Sv. Duh sam pravi v s pismu: „O kako lep je čist rod.“ Toraj tudi to tako zelo zaželjeno prednost človekovo, njegovo lepoto, varuje sv. vera.

Vera čuva in varuje premoženje in lastnino. Prav radi tega sovražijo socialni demokratje cerkev, ker po njih nauku je zasebna last tatvina. Cerkev pa uči: Bog je prvi in zadnji, jedini in neomejeni Gospod in posestnik vseh stvari. „Moje je nebo, moja zemlja in nje okrožje.“ To pravico do posesti podelil je Bog v svoji dobroti ljudem in sicer tako, da se ne smejo smatrati za neomejene gospodarje, ampak za uživalce in oskrbnike. Tako je Bog določil človeku zasebno last in mu jo tudi varuje s svojo sedmo in deseto postavo. Kjer vera še kaj velja, tam ne nahajamo tatinskih družb iz 10 do 12letnih dečkov, niti roparskih druhalij 17letnih mladeničev. Koder so ljudje udani veri

in cerkvi, tam vlada pravicoljubnost in poštenje. Koder pada nauk sv. cerkve na rodovitna tla, tam ve bogatin, da je le oskrbnik premoženja, da mora od tega dati revežem in siromakom, sirotam in vdovam. Kajti ni volja Božja in Bog tega noče, da bi se jedni mastili pri preobloženih skledah in polnih kozarcih, drugi pa stradali. Tudi to, da jedni kopičijo milijone, drugi pa jim pa za siromašno plačo tlačanijo, tako da jim ni niti živeti niti umreti, tudi to ni volja Božja. Da nekteri zidajo konjem in psom mramornate hleve, da gospe valjajo psičke po naročju in svilenih stoleh, dočim bolni otroci ubogih ljudij v mrzlem, temnem kotu kake kleti na trdi postelji ginejo in umirajo, tega tudi Bog noče in ne zgodilo bi se, ko bi taki bogataši imeli še kaj vere, žive, prave vere. Pa poreče kdo takih ljudij: Kaj komu mar, kar napravim, je tako moje. Ni res, ni tvoje, ampak Božje, Bog te bo poklical: „Daj račun od svojega hiševanja.“

In če bi vse človeštvo sprejelo pravo vero, izginilo bi mahoma vse gorje ali vsaj utešilo bi se. Cerkev je prva zidala bolnišnice, prva sirotišnice, prva šole, prva je cerkev skrbela za odkup sužnjev: cerkev se je povsod skazala milosrčno, povsod so nje verni udje skušali pomagati bolnim in betežnim, starim in zapuščenim, vera učila je ljudi deliti svoj kos kruha z revežem in beračem. Zgodovina usmiljenja je zgodovina katoliške cerkve, dejal je imeniten mož. In vsemu temu usmiljenju prvi vir je vera, ki nas poduči o pravi rabi premoženja. Ko bi hoteli naštevati vse dobrote, kar jih je cerkev v imenu vere delila, ne napolnili bi samo par stranij, ampak cele knjige. Kdo se še potem upa trditi, da vera tolaži samo z upom na nebesa, da ne stori nič dobrega tudi za ta svet? Le cerkev varuje bogatemu in ubožnemu premoženje kakor nikdo drugi. Zato je dejal slavni Francoz Montesquieu (r. Monsiéc): „Čudovito! krščanska vera, ktere skrb je navidezno le prihodnje življenje, ustanavlja tudi srečo sedanjega življenja.“

Slednjič: Vera čuva tudi dobro ime. Vera prepoveduje obrekovati in opravljati ter tako škodovati ljudem. Dasi morebiti vsega ne verujejo, vendar nekaj zmiraj ostane. V vere polnih časih kaznovali so opravljivce in obrekovalce na ta način: Komur se je dokazalo, da je komu škodoval na dobrem imenu, moral je javno nositi prav težak kamen na vratu, pred njim pa sta hodila klicar in piskač. Le škoda, da dandanes to ni več v navadi.

Tako smo videli, da ni res, da bi vera le tolažila z nebesi, pač pa je res, da vera ljudem skazuje preobilo telesnih in časnih dobrot.

To nam potrjuje zgodovina, o tem nas prepričuje skušnja, to trdijo vsi veliki možje. Kjer je zašlo solnce sv. vere, tam vlada temna noč, v tej noči pa brat ne prizanaša bratu, radi par krajcarjev ga ubije in oropa, tam stokajo in zdihujejo reveži, ker ni ga, ki bi jim dal jedij in obleke, ni ga, da bi jim zavezal rane. Kdor toraj trdi, da vera nič ne koristi v tem življenju, je lažnik in ne verjemite mu!

## Ovetloa iz rajskega vrta.

### V šoli pri župniku Ecully-skem.

Vihar prekucije je potihnil. Svetišča hčija so bila zopet odprta. Bilo je, kakor bi bil prišel Izveličar iz puščave in skrivališč nazaj v tabernakelj delit milosti. Župnija Eculyska je dobila za svojega pastirja svetnega duhovnika. Njegovo krepostno in značajno življenje mu je pridobilo zaupanja pri vseh župljanih. Karl Balley pa je bil tudi velik prijatelj mladine. Ko je postal župnik, je bila prva njegova misel, kako bi ustanovil šolo, kjer bi se dečki pripravljali za mala semenišča v Lyncski škofiji.

Nihče ni bil tega bolj vesel kakor Ivan. Vedno je bil v Ecully. Nobena slovesnost v cerkvi se ni izvršila, da bi ne bilo njega zraven. Pot ga ni zadrževala. In kaj bi bilo tudi jedno uro hoda, saj je moral preje hoditi po deset ur daleč, da je bil pri sv. maši. Vselej pa je tudi govoril z Balleyem. Sad tega občevanja je bila vroča želja, postati duhoven. Vzbudilo se je hrepenenje, da bi se mogel z dušo in telesom posvetiti delovanju v cerkvi, čeprav je vedel, da svet zanj nima družega, kakor isto trnjevo krono, s katero je kronal prvega velikega duhovna.

Sveto in vse hvale vredno delo je, če pomagaš pridnemu in pobožnemu mladeniču, da se more izobraževati in postati duhovnik. In kakor je bila sv. Ambroža največja zasluga, da je pridobil sv. Avguština, tako je bilo tudi Balleyjevo najlepše delo, ker je dal Vianneyju priložnost izobraževati se za duhovski stan. On, ki je znal brati vsakemu iz dna srca, je takoj vzljubil priprostost in čisto srce navdušenega mladeniča. Ojunačil je Ivana in ga potrdil v njegovem sklepu. „Bodi miren, vse, kar je v moji moči, hočem za te storiti.“

To je bilo več, kakor je Ivan pričakoval. Sedaj tudi njegovi stariši niso več pomišljevali. V malo dneh je bilo vse preskrbljeno, in novi gojenec se je naselil pri sorodnikih svoje matere v Ecully.

Tako je začel mladi Vianney svoje študije. A kazal je malo nadarjenosti, in je zelo počasi napredoval. Vzrok temu je bilo najbrž pomanjkljivo izobraževanje v prvih letih in pa, ker je bil sedaj že bolj v letih. Latinskega se je komaj toliko naučil, da je razumel brevir. Zato je bil zelo otožen in po-bit. Vsled prevelikega truda so ga včasih vse moči zapustile. Zato prosil nekoč svojega učitelja, naj ga spusti k starišem na počitnice. A previdni župnik mu prošnjo odbije. „Stariši bodo zavoljo tvojih težb mislili, da so vsi njihovi trudi in skrbi zastonj, in te bodo doma obdržali. In ti ne boš nikdar duho-

ven!“ On namreč še ni obupal nad njim. Spoznal je v njem izvoljeno posodo božjo.

To ga je nekoliko poživilo. Iskal je pa še na drug način zdravila. Zaobljubil se je, da bo peš popotoval v Louvesc na grob sv. Franciška Regiškega. Tukaj je hotel izprositi toliko močij, da bi mogel postati delavec v vinogradu Gospodovem. Učitelj mu to dovoli, in on odpotuje. Na potu se mu je pa slabo godilo. Ker ni bil podoben navadnemu beraču, so ga zmerjali s tatom in postopačem. Kolikrat ni dobil prenočišča, in je moral prenočiti pod milim nebom.

Molitev na grobu sv. Franciškega Reg. je pomagala. Ivan je napredoval, da so se vsi čudili.

Iz hvaležnosti za to, si je pritrgoval pri jedi. Svoji oskrbovalki je naročil, naj mu vedno daje čisto juho brez vsakega pridevka in zabele. Če mu je ustregla, je bil vesel in je hvaležno použil dar božji, če ne je pa jedel, „kakor bi mu vse v grlu obtičalo!“ Tako je pripovedovala oskrbnica.

Tako je premagal težave glede učenja. A na njihovo mesto so prišle druge. Saj Gospod skuša vedno svoje izvoljene. „Kaj ve človek, ki ni bil skušan?“ Sir. 34. 9. Ničesar, ker še sam sebe ne pozna. On je kakor zlato, ki še ni bilo v topilniku.

Bližal se je čas, ko se je bilo treba zglasiti za novačenje. Balley, ki sedaj ni več dvomil, da bo Ivan dosegel svoj cilj, mu svetuje, naj gre predno dobi povabilo za zglašenje, v Lyon in naj se upiše med tiste, ki se pripravljajo za duhovski stan. S tem bi se oprostil vojaške službe. Po božji previdnosti pa so ga izpustili v vseh zapisnikih. Tri leta so pretekla, ne da bi ga kdo vabil naj se zglesi. In mislil je že, da je vse v najlepšem redu. Med tem je tako daleč prišel, da bi delal izkušnjo za sedmi gimnaz. razred. Sedaj še le so prišli na sled, da njegovega imena nikjer ni. Balley in Ivan se hudo prestrašita. Preiskavanje se začne in neko jutro dobi Vianney povabilo, naj se zglesi v Bayonne. Bilo je l. 1809.

(Dalje sledi.)

## Mojstrov zvest učenec

(Annalen d. heil. Paulus. Nr. 4. st. 108.)

Neka s popotniki in blagom bogato obložena ladja plavala je po morju. Niso revni prebivalci plavajoče barke že več dnij in tednov, kakor daleč so le zamogli svoje oči pošiljati, nič družega videli ko sinje nebo, katero se je v svoji neizmernosti čez nje razprostiralo, in veliko nepregledno morje se jim je večkrat zdelo, kakor da bi med morjem in zemljo viseli in kakor da bi v velikem božjem stvarjenju med njima nobene žive reči ne bilo: zatoraj naj bi zdaj še ves strah nevihte spoznali.

Morje, katero je že več ur silno nemirno bilo, in skušene brodnike same strašiti pričelo, videlo se je zdaj popolnoma uporno. Valovi, kateri so se hribom jednako kopicili, in potem s strašno močjo šumeči in bobneči jeden na družega se valili, vzdignili so barko kmalu s strašansko močjo v motivno višavo. kmalu pa so jo veliko sežnjev v globočino zalučali. Poveljnik barke je s previdnostjo in modrostjo vse ukazal, kar je bilo potreba, in ljudstvo je vse reči z mirom, kateri je lasten onim, kateri morje svojo drugo domovino imenujejo, pripravilo. Popotniki so morali iti v spodnje dele barke, jadra so sneli in brod-

nik je bil z močnimi vermi na veslo privezan, kajti valovi so neprenehoma v barko butali in vse od roba ladje odstranili. Dolgo časa je nevihta razgrajala. jadernik velike ladje se je zlomil, močen val ga je kakor tenko bilko razdrobil. Strah v kajutah bivajočih rasel je vsako minuto, nagloma bila je ladja z vso močjo proti skali zalučana. Potisk je bil tako močan, da so mislili, da se bo cela ladja razrušila. Vse je v strahu in zmešnjavi sem ter tje divjalo.

„Blago v morje vrzite in hitro primite za sešavke, drugače smo zgubljeni,“ zaklical je poveljnik. Tako je tudi bilo, barka je v svojem spodnjem delu veliko luknjo dobila, in vsak nov val prinesel je novo nevarnost. Vse, kar se je gibati moglo, je delalo, da bi barko lažje storilo in ako bi bilo mogoče, vodo od barke odbraniti.

Več ur je bilo v skrbeh preteklo, vsak je vse svoje moči napel, ali zastonj, videlo se je, kako da voda še vedno narašča, in da se je več v barko nateka, kakor so je mogli vkljub vsega dela odstraniti. Nič drugega tedaj ni ostalo, kakor hitro kolikor mogoče se na čolnicah rešiti.

„Reši se, kdor se more, kajti tukaj je vse delo zastonj!“ razlegal se je poveljnikov glas z nova.

Nevihta se je med tem počasi podela, čeravno so valovi se še vedno kvišku vzdigali. Čolnici so bili z ladje v morje spuščeni in vse je urno in od strahu in trepetanja brzo v te hitelo. — „Se enega dragega življenja manjka, kje je oče Alojzij, duhoven te ladje?“ klicalo je več glasov plaho in trepetajoče. V tem trenutku pokazal se je željno pričakovani na krovu. — „Hitro, brat, reši se.“ zaklical je neki mlad mož urno med tem, ko je duhovna za roko prijel in s seboj potegniti hotel. — „Ne, Dominik, ne smem se,“ odgovoril je ta mirno in ga je rahlo k sebi pritisknil, „jaz sem le gori prišel, da bi te še enkrat videl in sebe tvoji molitvi priporočil, zdaj pa misli na svojo rešitev.“

„In kaj te ovira?“ odgovoril je mladi mož poln strahu in žalosti. — „Ali ne slišiš bolnikov doli v kajuti, ali ne slišiš njih jok in njih zdihljeje? Oni so preslabi, da bi se rešili, vidijo se zapuščene, smrti izročene, in so zaradi tega blizu obupanja. Če bodo z vero okrepečani, potem bodo z močjo in z zaupanjem v Boga smrti v obraz gledali. „Razumeš-li, Dominik,“ povprašal je neizrecljivo prijazno, „razumeš-li, zakaj da moram tu ostati?“

„Ali Alojzij,“ odgovoril je ta, med tem ko je svojo glavo na ramo duhovno naslonil in močno stokati (zdihovati) začel, „hočeš-li našemu staremu očetu toliko bolečino pripraviti? On se je že na čolnič rešil in te željno pričakuje.“

„Dominik“, rekel je duhoven, kteremu se je na obrazu razsvitljen lesk kazal, resno in slovesno, „je nekaj, čemur se mora tudi najtežja daritev prinesiti, in kar je mogočnejši, ko vse, kar nam je v življenju ljubo in drago, to je dolžnost in ljubezen do neumrjoče duše bližnjega zavoljo odrešenika. Tvoje življenje je za Bogom tvoje rodbine, moje trpečih bratov; moja dolžnost se prične, ko se tvoja neha; ti si tukaj vse storil, kar si storiti mogel, ali zdaj je zadnji čas, da se ti za svoje rešiš in jaz k svojim bolnikom hitim. Pozdravi vse od mene in oni naj bi me v svoji molitvi ne pozabili.“

Pri teh besedah ga je zadnjikrat objel in nato od bolečine omamljen ga k majhni lestvici peljal, iz ktere so mu nekteri možje v čolnič pomagali. Vsi so bili globoko ginjeni in so jokali, ko so duhovna čisto samega na krovu barkinem videli. Še enkrat jih je pozdravil, potem je vzdignil blagoslovljaje svoje roke čez nje in je zginil v nekoliko trenutkih v spodnji del barke, da bi kot angelj miru balzam tolažbe v bolečine od vsega sveta zapuščenih, smrti izročenih, vlil, in one, kterim je bil do zadnje ure svojega življenja zvest pastir, z mrzlim grobom valov k stolu večnega Sodnika pripeljal.

Dolgo časa niso mogli rešeni nobene besede spregovoriti, ko so barko toniti, in vedno globokeje toniti, naposled pa potopiti videli; le njih molitev se je tiho in za onega srčno proti nebu povzdigovala, ki je zgledu svojega mojstra sledil, ki je ono ljubezen tako zvesto zvrševal, od ktere pravi sv. pismo, da je sama sebe pozabivša, mogočna in vse premagljiva da je močnejša ko smrt.

## Ogled po Slovenskem in dopisi.

Od sv. Jošta poleg Kranja 25. oktobra. Poredneži onstran Save imenujejo nas tostrance „ho-starje“, češ da smo tako skriti in pozabljeni puščavniki, kot oglarji ali drvarji po gojzdi. o kterih se ničesar ne zve. No, pa temu ni tako. Tudi pri nas se zgodi marsikaj zanimivega, da, večkrat še celokaj posebnega, ako drugega ne, da vsaj kakega divjega lovca spravijo pod ključ za nekaj tednov. Včasih se vrši pa tudi kaka slovesnost; zdaj smo imeli v kratkem času dve. O prvi je govoril že „Slovenčev“ dopisnik. Druga se je pa vršila dne 24. okt. t. l. preteklo nedeljo in sicer v Spodnji Besnici. — Takrat namreč so ob slovesni službi božji prvič slovesno peli novi zvonovi ondi, ali bolje: 118 let stari trije zvonovi mestne farne cerkve sv. Jakoba v Ljubljani na svojem novem prostoru. Za Spodnjebesničane je bilo to nekaj nenavadnega, nekaj častitljivo slovesnega, česar ta cerkev še ni doživela. Preje sta bila v zvoniku le 2 zvonca, jeden iz leta 1776 delo Samassove tvrdke, drugi iz l. 1764 pa brez glasu. Pravijo, da ga je Riser v Kranju iz same „žlindre“ vlil poslednjega, ko je potem šel v „prežon“. In zdaj pa kar naenkrat 3 lepe milodoneče zvonove! To za tak majhen kraj ni kar si bodi. Največ zaslug za to pridobitev seveda ima g. župan I. Poličar, ki je ljudi spodbudil k toliki podjetnosti. In vaščanom tudi ne bode žal, kar so žrtvovali, ker dobro ubrani zvonovi pojo res novo pesem Gospodu, kakor tudi ljudstvu v bodrilo na vse strani. In res, ta dan je bil za Spodnjebesničane vesel dan. Priča temu je bilo gromovito pokanje topičev tako, da so se lovce onstran Save vse lisice poskrile na veliko njihovo žalost. Cerkev je bila nenavadno zelo okrašena in marsikterega oko se je solzilo, ko je poslušal radostno pritrkavanje novih zvonov med službo božjo. Bog daj, da bi mili glas zvonov blagodejno donel na srce k časni in večni sreči vsem, kteri so pripomogli s svojimi dobrotnimi darovi, da ima ta na vse strani podpore potrebna cerkev zdaj vsaj jedno izmed potrebnih rečij v dobrem stanu! Bog povrni stotero vsem dobrot-

nikom, domačim in sosednjim: v Kranju in drugod, kar so žrtvovali za čast božjo tu med nami!

**Iz Jugoslavije.** Mnogo čresničen je pregovor: „Iz pred oči, iz spomina.“ Toda so srca in duše, koje se vedno spominjajo svojih ljubih in dragih, dušnih in telesnih dobrotnikov in to, akoprav so ločeni izmed nas po smrti telesni; jih ne vidimo več s telesnimi očmi, ker njihove duše so v večnosti, telesa pa v grobu zemeljskem.

Jeden izmed rimo-katoliškega slovenskega vrlega svečeništva, mašnik-svečenik po srcu Božjem, nam je vedno v živem in hvaležnem spominu, osobito nam ubogim rimo-kat. Slovanom v novi občini sv. Jožefa, kajti on bil je prvi pomočnik in pospeševalec za velepotrebne krščansko-katoliške cerkvene naprave v mestu in okolici prjedorski, v jugoslovanski Bosni.

In v temu roženvenškem mesecu oktobru svetkuje se sv. Luka evangelist, kojega ime je prejel pri sv. krstu nam nepozabljivi Luka Jeran. Zatorej 18. oktobra je blaženega rajnega imendan ali god. Odposlali smo letos jednega izmed nas, v imenu vse rimo-kat. nove občine za imendan njegov v belo Ljubljano na grob bl. Luka Jerana, da ga osebno počasti in nas in cerkvene potrebe naše njegovi priprošnji priporoči in izroči.

Naj mi bode dovoljeno podati nekoliko črtic o tem potu našega odposlanika, čitateljem mile „Zgodnje Danice“, koje urednik in voditelj bil je toliko let bl. Luka Jeran.

Izjava odposlanika našega: „Pripravil sem se in šel, kakor na veliko božjo pot. V nedeljo počival v Zagrebu in obiskoval Najsvetejšega v cerkvah zagrebških. V noči odpeljal se proti Sloveniji in zgodaj v jutro došel v Ljubljano; sv. Luka evangelista dan, bil pri prvi roženvenški službi Božji v velelepi Marijini cerkvi. Potem šel v stolno cerkev, v koji je mnogo let opravljal presv. službo Božjo rajni bl. Luka Jeran. Z njim v duhu zjedinjen molil Boga in Jezusa Kristusa v presv. zakramentu oltarja; častil Marijo Devico našo ljubo Gospo presv. Srca pred nje kapelo in altarjem, na kojem je rajni svečenik bl. Luka, največkrat v tej cerkvi, opravljal najsvetejšo daritev nove zaveze.

Po opravljenih pobožnostih v cerkvah sem šel k sv. Krištofu na mirodvor ljubljanski. Vprašam tam neke poslušojče moške; kje je grob rajnega monsignora kanonika Luka Jerana? Niso mi znali povedati in pokazati. Došel je pa neki možki in on me je vodil do groba.

Prvi pozdrav, v imenu bl. rajnega, opravil sem roženvenški Kraljici: „Zdrava Marija milosti polna itd.“ Na grobu velikega dobrotnika našega navdalo in prešinilo mi je dušo neizrečeno čutje duha bl. Luka Jerana in to čutje verno, krepostno, dobredelno; Jezusa, Marijo in bližnjega ljubeče. Njegova ločitev iz te doline solza, prehod v večnost in sprejem duše njegove pri Jezusu in Mariji... Svetih, vernih, pobožnih in čednostnih čutov ganjena, navdana in prevzeta bila mi je duša tako, kakor na kojem osobito milostnem kraju. Duh moj bil je pred in z duhom ljubljene bl. Luka Jerana in njemu sem prednašal vse potrebe, težave, borbe, podvzetja, naprave, pomanjkanja naše za krščansko rimo-kat. stvar med drugoverci, ter njemu vse priporočil in izročil v priprošnjo pri Jezusu, Mariji in sv. Jožefu;

pa ne samo naših, v novi rimo-kat. občini, nego tudi vse Slovenije, „Zg. Danice“, nje uredništvo in čitatelje, vboge dijake, Jugoslovane v Bosni itd.

Postavil sem na grob tri goreče sveče in opravil roženvenško molitev v zahvalo Bogu trojedinemu in češčenje Mariji Devici za vse milosti in blagodare podeljene rajnemu bl. Luku Jeranu, po njem pa naši novi rimo-kat. občini, novi cerkvi, za napravo roženvenško redovniško in sirotnih dečkov. Pri tej roženvenški pobožnosti na grobu bl. Luka spominjal sem se še osobito vseh živih in vmrlih prijateljev rajnega, dobrotnikov nove cerkve sv. Jožefa, sv. Družine in cerkvenih naprav.

Nadjal sem se, da na imendan — v god — rajnega bl. Luka Jerana bode mnogo obiskovalcev, njegovih častilcev, na grobu njegovem; morebiti so bili koji pred menoj v jutro ali za menoj proti večeru, onda sem bil sam; ne bi mogel lahko verjeti, da bi ga mnogi mogli tako brž pozabiti, pa v ljubezni in hvaležnosti ne obiskovati groba njegovega in se ga tam še bolj živo spominjati in se mu priporočati v priprošnje. Že prvi kristjani so radi obiskovali, večkrat pod smrtno nevarnostjo, grobove svojih ljubih in dragih, osobito onih, koji so se izkazali v živovernem, dobrodelnem in bogoljubnem življenju. Na vsakem katoliškem pokopališču, osobito na starodavnejih in velikih, kakor je ljubljansko, so telesni ostanki tudi takih, kojih duše so izveličane v sv. nebesih; zatoraj so telesa svetnikov in svetnic tudi med nami na mirodvorih naših, kojim naj bi se priporočali v priprošnje. Prav, dostojno in koristno je obiskovati mirodvore in grobove; zveličanim v nebesih, kojih ostanki telesni tu počivajo se priporočati; za duše v vicah, kojih trupla so tukaj shranjena, moliti in prositi za polajšanje, prikrajšanje in rešenje trpljenja iz čistilišča.

In, ako je v časnem življenju rajni bl. Luka Jeran tako rad pomagal, posredoval in prosil za nas, koliko več in raje bode on to opravljal in storil sedaj pri Jezusu in Mariji Devici v večnem življenju... Tako milo, mirnodušno, sveto-veselo in tolažilno bilo mi je prvokrat na grobu nepozabnega velikega pomočnika in dobrotnika našega bl. Luka, da sem se težko ločil od njega. Iskreno in s prepričanjem priporočam vsem znancem, prijateljem in ubožcem njegovim: obiskujte, koji ste bliže, radi in večkrat grob in telesne ostanke njegove, priporočajte se njemu v priprošnje pri Jezusu, Mariji in sv. Jožefu, v dušnih in telesnih potrebah zaupljivo in z dobili bodete pomoči in blagodare; le poskusite to in prepričali se bodete sami, da imate ljubečega pomočnika in priprošnjika pri presv. srcu Jagneta Božjega in pri Njegovi deviški materi Mariji — zgodnji danici — roženvenški Kraljici.

Čeden a priprost je grob njegov, skromen je kameniti spomenik na grobu, kratek je napis vklešan v kamen, a osobito pomenljiv je dolnji drobnejši napis na grobnem spomeniku. Toda veliko večje, lepše in pomenlivejše spomenike ima rajni bl. Luka Jeran v novi rimo-kat. slavenski občini, v cerkvi sv. Jožefa, sv. Družine, v Prjedoru, v redu reformiranih cistercijencev opatije Marije-Zvezde; ima spomenike v Sloveniji in daleč okrog po krščansko-katoliškem svetu, koji naj vzbujajo, oživljajo, pospešujejo in razširjajo večjo slavo Božjo, češčenje Marije Device, časni in večni blagor človeških otrok in zveličanje

nevmrlih duš, kar je vedna želja bl. rajnega Luka Jerana. Slava in blagor spominu njegovemu! Živi na večno!

## Razgled po svetu.

**Dunaj.** Predsednik poslanske zbornice dr. Kathrein je odstopil ter odšel v Hall na Tirolsko. Do tega koraka ga je privedel pritisk grofa Badenija, ki je zahteval, da naj kar najstrožje postopa proti obstrukciji, kar pa dr. Kathrein ni hotel storiti. Kdo bo njegov naslednik, se sedaj še ne ve. Nekteri žele dr. Ebenhocha, drugi dr. Fuchsa; toda nihče izmed njiju ni voljan zasesti predsedniški stol. Kakor smo že prej vedeli, tako se je zgodilo. Slovenski poslanec Šuklje, ki blepi le po časti in veljavi v zbornici, dasiravno to zanikava, je izvoljen načelnikom kluba divjakov.

**Gradec.** Nekaj neprijetnega se je dogodilo socialno-demokratskemu poslancu Reselnu. Nekega češkega poslanca je psoval z „farškim hlapcem.“ Ta ga je takoj pozval na dvoboj. Ker se je pa tega prestrašil, izgovoril se je po načinu, ki je v navadi pri navadnih pobalinih, rekoč: Ona psovka ni veljala vam, ampak nekomu drugemu.

**Ogrsko.** Knez-prvak kardinal Vascary je sklical shod za katoliško autonomijo na 11. november; ta dan se bode volilo predsedništvo. Posledice cerkveno političnih zakonov se vedno bolj prikazujejo. Te so: odstop iz cerkve, veliko število brezvercev, nenravnost in slaba vzgoja otrok. Zlasti se pritožujejo radi izstopa iz cerkve protestantje. Verska ločina baptistov dobiva vedno več udov. Baptisti Bekeškega okraja so nedavno zgradili lastno cerkev in odprli so sedaj tudi svojo šolo. Največ privrženecv dobivajo med priprostim ljudstvom. Akoravno pa je že precej mrzlo, vendar še vedno krščujejo vstopivše v reki Kőös.

Predsednik katoliške ljudske stranke opat Molnár je imenovan od sv. očeta papeževim prelatom, ker z veliko gorečnostjo zagovarja in brani pravice katoliške cerkve nasproti brezverski židovski vladi.

V Lvonu je izšel katoliški dnevnik „Ruch katolički,“ ki je velevažnega pomena za zazširjanje sv. katoliške vere v Galiciji.

**Grčija.** Msgr. de Angelis, atenski nadškof, poroča, da so njegovi že itak ubogi katoličani vsled zadnjih turško-grških bojov v veliki potrebi. Boji se, da se jih bode morala večina izseliti, kar bi bilo za katoliški misijon na Grškem jako škodljivo. Katoliško kapelo v Larisi so Turki pri osvojitvi mesta razrušili, in tamošnji katoličani so se razpršili. Nadškof prosi pomoči.

Mej sv. stolico in Srbijo so se dokončala pogajanja. Belgrad dobi kmalu katoliškega škofa. Sedaj je ondi do 8000 katoličanov.

**Rumunsko.** Nedavno je poslal bukareški latinski nadškof Hornstein posebno prošnjo v „Kirchenzeitung“, v ktorej pozivlja avstrijske katoličane, da naj nabirajo milodare za zgradbo grške cerkve v Bukareštu, glavnem mestu Rumunske. Cerkev bi bila velevažnega pomena za zjedinjevanje rimske in rumunske razkolniške vere. Dasi je nekaj zjedinjenih Rumuncev, vendar nimajo ni jedne cerkve svojega obreda. Sv. oče so sami darovali v ta namen 30.000 frankov ter nasvetovali metropolitu, da naj se

obrne do avstrijskih škofov in nadškofov. Nekaj škofov se je že odzvalo temu povabilu in so darovali primerne svote. Cerkev bi stala čez 1.000.000 frankov. Bog daj, da bi se goreča želja našega sv. očeta izpolnila, ki nič bolj ne želi, nego da bi bil skoro en pastir in en hlev.

**Nemška.** Velik krik so vzdignili nemški luteranci radi papeževe Kanizijeve enciklike. Povsodi se zbirajo po shodih, na katerih na jako surov način napadajo sv. očeta in katoliško cerkev. Katoliška preša jih odločno zavrača. Na mnogih shodih so zahtevali, da naj poslanci predlagajo v zbornici, da se pruski poslanik pri Vatikanu odpokliče in na ta način pretrga zveza s sv. stolico. Tako daleč ne bo še prišlo!

**Rim.** Prepoved Rudinijeva je vzbudila povsodi splošno nevoljo in ogorčenost. Gotovo je največja predrznost, da se prepovedo shodi v cerkvah od ljudij, ki sami morda nikdar v nje ne hodijo. Da bi se vsaj nekoliko opravičil, pravi Rudini, da je to prepoved izdal vsled tega, ker se boji, da bi se cerkve ne onečastile. „Osservatore Romano“ pravi, da imajo škofje iz župniki pravico odločevati čez to, kar spada v njih področje. In to velja gotovo v prvi vrsti o cerkvah. Mnogo katoliških družb je protestovalo proti omenjeni prepovedi.

V kratkem bode odstopil minister javnih del Piretti, ker je obiskal milanskega nadškofa, kardinala Ferrarija; vsled tega obiska nima miru pred prostozidarji in zato se bo raje umaknil.

Sv. oče je podelil vodstvo novo ustanovljenega grškega semenišča redu oo. Benediktincev.

Sv. oče je naročil kardinalu Gotti, da naj napravi načrt, po katerem bi vse združile vse različne vrste karmeličanskega reda.

**Carigrad.** Apostolski delegat msgr. Bonetti je razglasil papeževo pismo, v katerem mu je naročeno, da naj kolikor je v njegovi moči skrbi za ponesrečene Armence.

Sultan je potrdil preiskovalno komisijo, koje naloga bo preiskovati po armenskih provincijah škodo, katero so trpele cerkve, šole, samostani in mošeje (turške molilnice.) V to komisijo je bilo izvoljenih: 1 gregorijanski Armenec, 1 katoliški Armenec, 1 Grk in 4 Turčini. Pravica, kje si?

**Rusko.** Posvečenje novo-imenovanih škofov se je za nekaj časa odločilo. Povod temu je neko nesporazumljenje med škofom Simonom in vladnim zastopnikom, ki je zahteval, da naj se služba božja opravi v poljščini.

**Francosko.** Sv. oče je poslal francoskim škofom pismo, v katerem priporoča škofom, da naj poduče vernike, kako naj se obnašajo pri prihodnjih volitvah. Svetuje jim, da naj se ne cepijo ampak združeni stopajo v volilni boj, da si zboljšajo versko in socijalno stanje.

Pravosodni minister je odpustil usmiljenim sestram nekaj davkov. Omenjene sestre nimajo družih dohodkov, nego kar dobe kot miloščino od dobrih ljudij; zato pa morajo preživeti včasih po 10.000 revnih starčkov in revic.

**Egipt.** Sv. katoliška vera se prav uspešno razširja med Kopti. Mnogo razkolnikov je zopet nedavno bilo vsprejetih v katoliško cerkev. Samo v tebski škofiji je v 2 letih prestopilo 7000 razkolnikov v pravo cerkev. Sedaj je zjedinjenih Koptov do 25.000 in razkolnikov še čez milijon. Da se pa more

sv. vera razširjati, je potreba denarnih pomočkov, treba je mnogo šol in cerkva; kajti mnogokrat morajo zjedinjeni po več ur hoditi, da pridejo do katoliške cerkve. Zlasti smo mi Avstriji dolžni podpirati Kopte, ker je naš presvitli vladar pokrovitelj katoliških Koptov ter je že podaril večje svote za razširjanje misijona.

**Kitajsko.** Iz severnega Šantunga se poroča, kako zopet divjajo pagani proti kristjanom na različnih mestih; v Ly-yuen-tuenu je razrušila truma paganov zidovje nove cerkve, katero so šele zidali, staro kapelo in misijonsko stanovanje. Imed kristjanov, ki so branili stavbe, so tri ubili, sedem pa težko ranili. Pozneje so tudi stanovanja kristjanov požgali; živino, denar in žito pa so vzeli seboj. Pagani so pričeli potem na prostoru, kjer bi imela stati nova cerkev sv. Antona, zidati svojo pagodo z materijalom, katerega so bili navozili kristjani.

**Kanada.** Iz neke statistike povzamemo, da je v Zjedinjenih državah 785 prostozidarskih lož, ki štejejo čez 5 milijonov framazonov. Najnevarnejši in najštevilnejši je red „Odd Fellows“. Poleg možkih lož je seveda tudi mnogo ženskih zlasti pa deklinskih.

**Brazilijska.** Sv. oče je imenoval nuncijem v Braziliji msgr. Machija, ki je bil do sedaj apostolski delegat ameriških republik Ekvadorja, Bolivije in Peru. —

**Ekvador.** (Cerkveno preganjanje. Misijon na begu.) Radikalno časopisje priobčuje v svojem silnem sovraštvu najsramolilnejše članke proti škofom. Še vedno se poštenjaki zapirajo, vse je v strahu in skrbi. Ko bi ne bilo francoskega poslanika v Kvito, piše o. David, bi se ne drznil iti na tako nevarno potovanje. Naj omenim pastirskega pisma škofa iz Pasta, v katerem prepoveduje starišem pošiljati otroke v Tulkanski kolegij, katerega smo preje mi vodili, a je sedaj na veliko našo žalost v rokah brezvercev. — Z omenjenim pismom se obrača škof Ecehijel Morino že drugič na družinske očete svoje škofije ter jih pozivlja pod kaznijo izobčenja iz Cerkve, da pozovejo iz Bolivarskega kolegija v Tulkanu svoje otroke v 14 dneh, „ker so mladi ljudje ki se izgajajo v tem zavodu, v največji nevarnosti, da zgube vero. Kajti duh, ki vlada tam in s katerim je navdahnjen ravnatelj, je popolnoma protikatoliški; gospodje župniki in njih namestniki naj prebero ta ukaz dve nedelji ter vernikom tudi razložo, kake posledice ima izobčenje, da si bodo svesti silne kazni in da bodo vedeli, kako se morajo vesti napram onim, ki bi si, kar obvaruj Bog, s svojo trmo nakopali nase izobčenje.“

To odločno, neustrašeno postopanje proti brezverski politiki sedanjih mogotcev dela škofu Morino vso čast, ker s tem si bode nakopal vse sovraštvo svojih nasprotnikov. Ravno tako so delali in govorili tudi drugi škofje po Ekvadorju. Vidi se torej, da poleg groznega plamena brezverstva v Ekvadorju tudi čisti ogenj svete apostolske gorečnosti še ni ugasnil.

Iz Montevideo poroča o. Launier o Ekvadorju sledeče.

Moral je še z jednim misijonarjem vzeti v roko popotno palico in se izseliti v Urugvaj. Pristanišče v Guajakvilu je bilo vsem ladijam ki gredo proti jugu, zaprto, in zato sta morala odriniti po suhem,

deloma na konjih, deloma na vozu, z železnico ali s peruanskim parnikom. Ker so gostilne v Ekvadorju, zlasti na deželi, jako redke, so župnišča navadna pribežališča popotnikov. Oba misijonarja sta bila povsod srčno vsprejeta, čeravno žive duhovniki sami v revščini. Na posteljo niti misliti nista mogla. Nekoliko vej in čez te pregrnjena ovčja koža; za zglavje je bilo sedlo dobro. Seveda sta legla vselej oblečena ter skušala zaspiti, ako bi jim pustile podgane, kokoši in drugi nadležni gostje.

Tako sta zjutraj čisto bolj trudna vstala, kakor sta bila zvečer, ko sta šla spat. O. Launier se ni mogel več zdržati, zato je sklenil, da se v nekem kraju, kjer je bilo bolj prenočišče, vendar zopet jedenkrat pošteno odpočije in se s francosko kuhinjo nekoliko okrepi, ker so se tamošnja jedila njegovemu želodcu kratko malo ustavila.

Toda komaj sta se ustanovila, je že bil pri njima župnik ter jih ni samo povabil v župnišče, da prenočita, temveč tudi naprosil v njegovem kraju osemdnevni misijon, ker so njegovi ljudje silno potrebni. Zaman sta ga hotela misijonarja prepričati, da bi bilo to v današnjih razmerah silno težavno. Vrli župnik pa se ne da odvrniti na noben način, in tako sta morala misijonarja brez knjig, brez priprave, trudna za smrt, v tujem jeziku pričeti misijon, čeprav sta pričakovala malo uspeha. Toda človek obrača, Bog pa obrne. Še tisti večer sta pričela, in razširila se je vest o tem dogodku. Prva dva dni je bilo sicer jako malo poslušalcev, ker žive ljudje daleč na okoli raztreseni. Tretji dan pa je bila prostorna cerkev mnogo premajhna za silno množico vernikov. O. Lardon je govoril o usmiljenju Božjem, o. Launier o Božji pravičnosti. Od 6. ure zjutraj pa do 11. zvečer so spovedovali. Mnogo se jih je spreobrnilo, in moške, ki se 20 let niso zmenili za Boga, so se skesno vrnili k njemu. Vse je bilo radostno; župnik se ni mogel dovolj naveseliti. — Tako sta oba misijonarja storila deželi, iz katere sta bila prognana, za slovo še zadnjo dobroto. Po trimesečnem potovanju sta prišla v Montevideo, glavno mesto v Urugvaju, kjer sem jim odpira širo in hvaležno polje delavnosti.

## I. Bratovske zadeve

### molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec listopad (novembr) 1897.

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

#### a) Glavni namen:

*Duhovne vaje.*

#### b) Posebni nameni:

6.) **Sv. Lenart.** Katoliško ljudsko društvo za Nemčijo. Nadomestitev za izpraznjena mesta. Zabranitev zidanja starokatoliške cerkve.

7.) **Sv. Anton Baldinuoci.** Rešitev mladine s pomočjo krščanskih šolskih postav. Preskrbljenje ubožnih otrok in bolnikov.

8.) **Sv. Bogomir.** Dežela Ekvador, od prostozidarjev stiskana. Pomoč zoper kugo javne nenravnosti. Zdobitev vrlih pomočnikov.

9.) **Sv. Božidar.** Po pijančevanju uničene družine. Moč za premaganje hudih strastij. Bolni za rakom.

10.) **Sv. Andrej Avelinski.** Važna znanstvena podjetja. Katoliške delavske naselbine. Neka rezidenca jezuitov.

11.) **Sv. Martin, škof.** Popeševalci molitvenega apostolstva. Da se otroci, kateri veliko skrbi povzročujejo, stalno poboljšajo.

12.) **Sv. Martin, papež.** Blagoslov pri delovanju v šoli in zavodih. Ženitvanjske zadeve. Medsebojna sprava med sorodniki in sosedmi.

## II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

### V molitev priporočeni.

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, sv. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dešele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Nekega brezverca priporočamo v pobožno molitev na čast N. lj. G. presv. Srca za spreobrnjenje.

### Zahvale:

Pri nas smo imeli bolno žival. Ker je bila silno lepa, mi pa smo bolj revni kakor ne, zadela bi nas bila zelo občutna škoda, ko bi bila žival poginila. Pristavim pa, da je bila bolezen tako huda, da nikdo ni mislil, da bi žival obstala. — V tej hudi stiski obrnili smo se z največjim zaupanjem k Mariji, sv. Jožefu in sv. Antonu na pomoč. Opravljati smo začeli devetdnevnicu in obljubili, javno se zahvaliti, če bomo uslišani. In glej komaj je minil tretji dan devetdnevnic, postala je žival zdrava in je to zdravje do sedaj trajno.

Najiskrejša zahvala bodi Mariji, sv. Jožefu in sv. Antonu Pustčavniku za dobljeno pomoč v tako hudi stiski. —

Čemšenik, 18. vinotoka, 1897.

Marija Šerak.

V nevarni bolezni sem se zatekla k prsv. Srcu Jezusovemu; opravljala sem devetdnevnicu. Uslišana sem bila; zdravje se je kmalu povrnilo. Hvala Bogu, prsv. Srcu Jezusovemu, Mariji in vsem svetnikom!

B. A.

Otrok nam je navarno zbolel; tri dni ga je krč vil noč in dan. V tej sili smo se zatekli k prsv. Srcu Jezusovemu, Mariji, sv. Jožefu, sv. Frančišku in sv. Antonu. Opravljali smo devetdnevnicu k prsv. Srcu in obljubili da se hočemo v »Danici« zahvaliti, ako bomo uslišani; osmi dan je bilo že bolje. Hvala Bogu in Mariji in vsem svetnikom! Zdaj je otrok zdrav.

Barbara Bezeljak.

Bila sem prav hudo bolna, zdravniki so obupali nad mojim zdravjem. Iskala sem pa v tej silni stiski pri Materi Božji pomoč in ne zastoj. Po opravljeni devetdnevnicu se je obrnilo zdravje na boljše. Obljubila sem javno razglasiti. To s tem storim in hvala izrekam Mariji naši ljubi Materi.

Sv. Gregor, dne 20. oktobra 1897

Magdalena Oblak.

Roka me je bolela celo lelo in sem bila v strahu, da ne bodem nič več zdrava. Priporočila sem se z devetdnevnicu sv. Jožefu in sv. Antonu. Potem sem dala tudi za sv. mašo in je bilo hitro pomagano. Hvala Bogu, zdaj sem popolnoma zdrava. Ker sem obljubila v Danico naznaniti, zdaj spolnim svojo obljubo? Hvala Mariji, sv. Jožefu in sv. Antonu.

M. F.

## Listek za raznoterosti.

Trma. Bila sta mož in žena. Pogovarjala sta se, kaj naj bi večerjala. »Kašo skuhaj, žena!« pravi on. »Kaj! kašo?« pravi ona, »da bom jutri lonec pomi-  
vala, tega pa že ne bom!« »Jaz tudi ne«, zavrne jo

mož. Tako se en čas prepirata, kdo bo jutri lonec pomival, slednjič se zjedinita, da ga bo oni, ki bo prvi spregovoril.

Žena skuha kašo, jo pojesta in gresta spat. Drugo jutro oba dobro pazita, da ne bi kdo prvi spregovoril.

Ura je odbila 7, je odbila 8, oba sta še v postelji. Čudno se dozdeva to sosedom in mislijo, morebiti so roparji ulomili in zakonska umorili; zato pridejo trkat na vrata in kričat, naj odpreta. Vse je bilo tiho.

Zmisli pa se jeden izmed sosedov: »Po gosp. župnika bom stopil, morebiti se moreta še izpovedati.«

Župnik pride, a ta dva se ne marata spovedati, se ne premakneta, ni ne ganeta.

»S tema dvema se ne da nič opraviti, pravi župnik, ostanite nekaj časa tu, in skrbite za nju!« — »Je že dobro, kdo bo pa plačal?« zgovarjajo se sosedje. Župnik pravi: »Se vam bo že plačalo; če ne bo družega, saj visi tam na steni še novo dobro krilo. S tem si lahko plačate!«

»Kaj? Moje krilo? Naj se mi ga le kdo dotakne!« zakriči žena in besno poskoči na postelji. »Žena lonec pomivat!« oglasi se še mož.

»Prismodarija«, poreče kdo, ki vidi v tej povesti le lonec; jaz pa pravim: se vsak dan dogaja doma in v javnosti.

**Papežev zdravnik.** V življenjepisu slavnega zdravnika Alfonza Geréna beremo sledeče. Al. Gerén je bil malo pred začetkom nemško francoske vojske poklican k papežu Piju IX., ki je zbolel takrat za precej nevarno boleznijo v prsih. Gerén mudil se je sedem tednov pri visokem bolniku, kateremu se je v tem času jako priljubil. Ko je nekega dne svojega bolnika zopet preiskaval, reče mu: »Bog ne daj, da bi jaz povedal svojim rojakom, da sem položil svojo glavo na vašo prsa; dobro poznam naše ljudi: ušesa bi mi porezali in jih za svetinje porabili.«

**Katehet** je pripovedoval v šoli, naj si vsak, predno gre spat, sprašuje vest, kako je dan preživel. Mal deček si to zapomni. Ko se vleže zvečer na posteljo, je silno nemiren. Mati ga zmerja in pravi, kaj da ne spi? »Gospod katehet nam je rekel v šoli, naj si zvečer vest sprašujemo.« odgovori otrok, »pa sprašujem in ne dobim odgovora.«

## Dobrotni darovi.

*Za kruhe sv. Antona v prid dijaški mizi:* Neimenovana 50 kr.

*Za kruhe sv. Antona:* Gospa Marija Trdina 3 gld. — Neimenovana 1 gld. — Dve osebi 1 gld. s priporočilom v molitev. — G. Zabukovec kaplan v Podbrezji 6 gld. — Neimenovan v zahvalo in priporočilo za zdravje možev 1 krono. — Zbirka po g. Katehetu Stroju 7 gld.

*Za sv. Detinstvo:* Čast. g. Vilman, župnik v Kolovšacu, 10 gld. 50 kr. — Neimenovan 1 gld.

*Za monsign. Jeranovo dijaško mizo:* Neimenovani v Št. Vidu 2 gld. — Neimenovan župnik 3 gld. in več obleke. — G. Jan. Ažman župnik v Gorji 3 gld. — Iz Sorice 7 gld. 50 kr.

*Za afrikanški misijon:* P. Z. iz obljube 1 krono.

*Za gobove:* Neimenovana: Iz Št. Vida 4 gld.